

som her staar i Lovforslaget, skal anvendes. Hver Gang at overlade det til Domstolene, hvor Sagen skal behandles som offentlig Politisag, forekommer mig overordentlig betænkeligt. Det kunde være, at der under en saadan Sag kunde blive Tale om at udnævne Skønsmænd, og at man maatte gaa efter deres Skøn; men at det er meget uheldigt, og at man derved udsætter Domstolene for i ganske lignende Tilfælde at maatte statuere højst forskellige Resultater, have vi Eksempler paa her hjemme fra paa forskellige Omraader, saa jeg har ikke kunnet lade være at udtale min Betænkelighed ved, at en Regel, som man maatte kalde for umulig her hjemme, virkelig skulde være god og brugelig paa Færøerne, uden at der i alt Fald kom noget mere til, f. Eks. at man ved Vedtægter eller slikt skulde fastsætte det nærmere.

Th. Thomsen: Jeg tror dog ikke, at man paa Færøerne vil være i Tvivl om, hvorledes denne Bestemmelse skal fortaas. Der er naturligvis mange Bestemmelser i Lovgivningen, som overlade noget til et Skøn; det gælder kun om at kunne fiksere det. Jeg tror, man i dette Tilfælde kan fiksere det ligesaa godt som i utallige andre Tilfælde i Lovgivningen. Sagen er nemlig den: vi have deroppe et bestemt Begreb, som kaldes Rovdrift. Det vil i dette Tilfælde, hvor der er Tale om Forbud mod „i Juglepladserne at drive Fangst paa en saadan Maade, at Juglen derved ødes“ sige, at man paa en af Affatserne i et Juglebjerg ikke maa tage alle Juglene, for det er en Kendsgerning deroppe, at naar man tager hele Besætningen, kommer der ikke, eller i alt Fald vanstelig, nogen igen paa den Affats; derimod kan der være et Skøn over, hvor mange man skal lade tilbage. Rovdrift vil man i alt Fald kunne kalde det, hvor hele Besætningen er tagen væk, og det derefter viser sig, at der ingen ny Besætning kommer. Det øvrige beror paa et Skøn i hvert enkelt Tilfælde. Jeg tror ikke, at man paa Færøerne vil have Vanstelighed ved at fortolke denne Bestemmelse, og Sagtinget er jo ogsaa gaaet ind paa den, uden at der har været nogen særlig Diskussion desangaaende.

Veth: Ja, nu fik vi jo altsaa en Forklaring af det ærede Medlem fra Færøerne (Th. Thomsen), som gaar ud paa, at disse Ord, at det skal være forbudt at drive Fangst i Juglepladserne paa en saadan Maade, at Juglene derved ødes, betyder, at man paa en Affats ikke maa tage alle Juglene, men kun et Antal af dem, og det ærede Medlem lod det da henstaa noget skønsvis, hvor mange

man maatte tage, nogle skulde man lade blive tilbage. At disse Ord skulde fortaas paa den Maade, kan man jo ikke vide, undtagen man faar den Forklaring, som det ærede Medlem nu gav, men jeg tror dog vedblivende, at det saa vist vil være rigtigst at sætte det ind, som det ærede Medlem fra Færøerne sagde, der skulde fortaas ved denne Bestemmelse, thi det kunne vi jo allesammen forstaa, og at der saa tillige bestemmes nogle nærmere Regler om, hvor mange Jugle man maa tage enten relativt, eller hvorledes ellers, af dem, der findes paa en Affats.

Th. Thomsen: Der staar i Lovforslaget „Juglepladser“; naar jeg altsaa nævnte Juglebjerge og Affatser, saa er det de mest praktiske Tilfælde; men der er ogsaa noget, der kaldes Urer, Strækninger dækkede med nedfaldne Stene, og der kunne Juglene ogsaa bygge. Det er altsaa meget vanskeligt, saaledes som det ærede Medlem ønskede, at bestemme, hvorledes man skal omstrive denne Bestemmelse for at gøre den mere praktisk. Jeg tror, at denne almindelige Betegnelse er den eneste rette; i alt Fald tør jeg ikke gøre Forsøg paa at formulere den anderledes, i Overbevisning om, at man deroppe forstaaer denne Bestemmelse, som den nu er affattet, medens en Vending sandsynligvis vilde vække Tvivl om Forstaaelsen deroppe.

Veth: Ja, efter de Øringer, som nu fremkom fra det ærede Medlem, var den Forklaring, han gav i sit tidligere Foredrag, jo ikke rigtig, thi de Ord, der nu er Tale om, finde altsaa ogsaa Anvendelse ikke alene paa Affatser og paa, hvor mange Jugle man maa tage paa Affatserne, men ogsaa paa, hvor mange Jugle man maa tage, eller hvorledes man skal forholde sig paa Juglepladserne, hvor der ikke er Tale om Affatser. Som sagt, det forekommer mig, at disse Ord synes, jo længere man kommer frem, desto mere uforstaaelige, i det mindste for os her, og at de skulde være mere forstaaelige paa Færøerne, i alt Fald uden nærmere Fastsættelse og Forklaring ved Vedtægter, det tillader jeg mig at tvivle om.

Th. Thomsen: Ja, jeg tør nu ikke indrømme, at min Forklaring i mit første Foredrag i Grunden var urigtig. Den var ikke fyldestgørende, det vil jeg snarere indrømme, men jeg omtalte det, der er det mest praktiske deroppe. Der kan ogsaa være Urer, men det er kun undtagelsesvis, og det tror jeg ogsaa, denne Bestemmelse vil komme til Anvendelse. Det var blot det, jeg vilde fremhæve, da jeg anden Gang havde Ordet i denne Sag.